

---

scénář: Příběh Jiřího Fassmanna

zpracovaly: Tereza Nováková, Karolína Petrová, Bára Šmejkalová

Vždycky jsem se snažil, ať jsem dělal, co jsem dělal, abych měl čistý svědomí...

Tak zní životní motto Jiřího Fassmanna, který se narodil v roce 1926 v Otvovicích. Jeho otec pracoval v místní sklárně a maminka příležitostně vypomáhala v zemědělství. Protože rodiče byli často zaneprázdnění, musely děti doma pomáhat.

No tak řadu věcí jsme museli doma – dát králíkům, dát slepicím. To si pamatuju, jak jsem strašně nerad chodil pást husy nebo kozu. To byly ztracený dvě tři hodiny klukovského života.

Začátkem třicátých let dorazila do Československa velká hospodářská krize. Protože sklářství bylo jedním z nejvíce postižených odvětví, nastaly mnoha rodinám, i rodině našeho pamětníka, hubené časy.

Než vypukla druhá světová válka, proběhla mobilizace. Tatínek pana Fassmanna byl mezi českými muži, kteří byli odhodlaní bránit se německým výpadům.

Otec byl mobilizován, byl tam asi 14 dní a po 14 dnech došlo k tý mnichovské smlouvě, čili potom se ta armáda vlastně rozpustila. Takže se vrátil zpátky domů.

Přišla válka a s ní opět všeobecný nedostatek.

No takže, když jsem dovršil 16 let, to jsem dostal tabatěnku. Víím, že ji matka zabavila a říkala: „Tak hochu, tu neuvidíš, ta bude za potraviny.“

V posledním roce války studoval Jiří na střední průmyslové škole. O rok starší kolegové byli už v předešlém roce totálně nasazeni v Říši, kde se podíleli na odklizení trosk po náletech a vyprošťování lidí ze sutin.

U nás to přišlo tak, že prostě jednoho dne přišel ředitel a přečetl naše jména, kterej jsme byli šestadvacátej ročník, a řek: „Zejtra se budete hlásit ve Slezský ulici, tam jsou kasárna Technische Nothilfe. A když né, tak si pro vás přijdou.“

Studenti nejdříve absolvovali třítydenní výcvik. Po něm nastoupili do Havlíčkova Brodu na výkopové a pomocné zemní práce na stavbě tunelu. Ten měl zřejmě sloužit jako základ tajné továrny pro výrobu munice. Po čtyřech měsících ale válka skončila a s ní i nechtěná služba.

My jsme nevěděli přesně, co se tam děje. A my jsme byli tak pitomí, že jsme na to nepřišli.

Po válce pan Fassmann odmaturoval a na začátku padesátých let začal studovat na ČVUT v Praze. Bezstarostný studentský život a poválečnou euforii velmi brzy překryla tíživá deka komunistický čistek.

Nešťastní byli ti kluci, kterých teda rodiče měli takový zaměstnání, že vlastně byli v té době na indexu. Ty jako, i když byli velice schopný a velmi nadaní mezi nimi, tak nakonec nedostudovali. Co se týče toho kádrového profilu, tak rodiče byli dělníci v té době, v tomto směru jsem prošel.

Po úspěšném absolvování vysokoškolského studia nastoupil do konstruktérské kanceláře v ČKD, kde strávil celý svůj profesní život. Ten rodinný prožil se svou ženou Jaromírou. Seznámili se na filmovém plese v Lucerně, kam oba náhodně zavítali v doprovodu přátel.

Na těch schodech stály tam dvě děvčata, měly jenom přes voči masky. Tancovali jsme okolo a říkali jsme se: „Hele, támhle jsou dvě docela hezký holky.“ Pudem pro ně. Tak jsme pro ně šli. Ota byl vyšší, tak si vzal tu vyšší a na mě zbyla ta menší. A byla to ta pravá.

Jiřímu Fassmannovi se později podařilo také cestovat a vidět kus světa. Pro naši generaci má vzkaz, ať si vážíme života u nás, v klidné zemi s pestrou krajinou.